

Izhaja dvakrat na teden v štirih izdanih, in sicer: vsakotek in petek, zjutranje izdanie opoldne, večerno izdanie pa ob 5. uri popoldne, in stane z „Gospodarskim Listom“ in s kakšno drugo uredniško izredno prilogo vred po pošti prejemanja ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto gld. 6.—
pol leta 3.—
četrt leta 1.50—
Posamične številke stanejo 6 kr.

Naročnino sprejema upravništvo v Gosposki ulici št. 9 v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez doposlance naročnine se ne oziramo.

„PRIMOREC“ izhaja neodvisno od „Soča“ trikrat mesečno in stane vse leto gld. 1.20.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Solski ulici in Jellersitz v Nunki ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma in Pipan v ulici Ponte della Fabbra.

SOČA

(Večerno izdanie).

Uredništvo in odpravnništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 9 v Gorici v II. nadst. zadelj. — Urednik sprejema stranke vsak dan od 11. do 12. ure popoldne.

Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu. Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravništvu.

Neplačanih pisem ne sprejema ne uredništvo ne upravništvo.

Oglaš in poslanice

se računajo po peti vrstici, če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje črke po prostoru.

Naročnino in oglašje je plačati loco Gorica.

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček tiska in zalaga razen „Soče“ in „Primorca“ še „Slovanako knjižnico“, katera izhaja mesečno v smopih obseznih 5 do 6 polter stane vsakoletno 1 gld. 80 kr. — Oglašje v „Sloy“, knjižnici se računajo po 20 kr. peti vrstici.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

Bog in narod!

„Gor. Tiskarna“ A. Gabršček (odgov. Iv. Meljavec) tiska in zal.

Vabilo na naročbo

„Soče“ in „Adriatische Post“.

(Ob moji desetletnici).

S prihodnjo številko poteče prvo polnletje; ob enem se bliža konec moje desetletnice časnikarskega, književnega in narodnega delovanja v Gorici. Skrajno žaljen meseca marca v „Slov. Narodu“ sem bil sklenil, umakniti se v zatišje; toda razmere, v katerih živim in katere sem sam pomagal ustvariti, so močnejše nego moja volja — in ostal sem pri dosedanjem delu, katerega ne morem in po vesti ne smem opustiti. — Sodbo o mojem 10-letnem delovanju v Gorici prepuščam narodu. Jaz sem si v svesti, da sem delal več nego bi bil smel z ozirom na svoje telesne moči. Ako mi pa hoče kdo to ali ono očitati, naj pomisli poprej: kakošni časi so bili posebno za me v teh 10 letih, kakošen je bil naš položaj leta 1889, in kakošen je danes, potem naj pa sodi. Rad bi videl moža, kateremu bi v takó burnem in odgovornem delovanju, kakoršno je bilo moje, nikdo ne mogel ničesa očitati! Ako bi bil kdo drugi na mojem mestu, kdo vé, ali bi šlo vse takó, kakor si morda kdo želi. Toliko le mimogredé.

„Soča“ bo izhajala torej nespremenjena tudi zanaprej, toliko časa, dokler bo imela dovolj naročnikov. Cena ostane nespremenjena, saj je takó nizka, da z njo ne pokriva rednih stroškov. Vkljub temu je ne povišam, ker upam, da bo število naročnikov raslo in da se mi pozneje kdaj pokrijejo vsi defeciti.

Pazljivim čitateljem so gotovo jasni razori, ki veljajo v uredništvu „Soče“. Kakó mislim z njo tudi zanaprej, sem že povedal v sestavih „Soča“ in „Sloga“.

To, kar sem tam povedal, je le rahla ponovitev tega, kar sem pisal pred 10 leti. Takrat sem takó-le označil „Sočino“ stališče: V članku „Bodi jasno“ sem pisal:

„Govorili in delovali bodemo pa tudi za složno delovanje doma, za svoje domače potrebe in razmere. Govorili in delovali pa ne bodemo za slog s stališča terorizovane, ampak slobodne volje, ne da bi posamičnikom ali tudi celim strankam mašili usta, da svet ne izve njihovih mislij in želja, ampak da vemo in poznamo želje najrazličnejših posamičnikov in strank, kajti le na tak na-

čin je možno pobratimsko sporazumljenje“. In na drugem mestu: „Soča“ je glasilo „Sloge“ prav toliko, kolikor „Slovenskega Jezua“ ali „Zavednosti“ ali „politične Čitalnice v Čepovanu“, ali pa tudi ostalega naroda, ki nič ali le malo vé o teh društvih. Če bi pa ta ali oni predsednik ali kdorkoli zahteval, naj bi „Soča“ ne sprejela ničesa v svoje predale, česar ni poprej odobril on, ali da bi šla v boj proti vsem tistim, ki slepo ne plešejo po njegovi volji, tak mora res skrbeti za drugačna sredstva, toda jedinega glasila naj ne skuša zlorabiti v svoje namene“. In končna izjava: „1. „Soča“ je nezavisno glasilo naroda slovenskega na Goriškem, v katerem dobi prostora vsakdo, kdor se resno trudi za blagor naroda.

2. Urednik lista je popolnoma nezavisen od vsake politične stranke, od društev ali tudi katerikoli posamičnikov. Tisti pa, ki bi radi ponižali „Sočo“ v pomilovanju vredno služkinjo samovolji čestokrat jedne same osebe in bi radi uklenili voljo urednikovo v hlapčevske spone, da bi smel pisati le to in le toliko, kolikor mu dovoli milostna cenzura posamičnikov, ta se zelo moti!“

Nočem, da bi kdo aplikoval gornje odstavke iz „Soče“ pred 10 leti na sedanje razmere ali osebe. Hočem reči le toliko: kar je veljalo pred 10 leti in se je izborno sponeslo, saj govoré dejstva dovolj jasno in glasno, to tudi danes ne more biti krivo. Dokazuje tudi, da sem dosleden v glavnih načelih, ki naj odločajo v uredništvu „Soče“, in da nisem hotel nikdar biti le orodje v rokah drugih oseb, marveč nezavisen delavec, ki vé, kaj hoče, — in da to moje stališče ni bilo nikdar na škodo skupni naši slovenski stvari, to dokazuje zgodovina zadnjih 10 let. Jaz po potrebi odkrito povem, kar mislim, in to tudi vsakomur v obraz, kar mi je prineslo sicer marsikako neprijetno uro, ali pomagati ne morem. Ali bi bilo pa bolje, ako bi bil neodkrit, zahrbtnen značaj, da bi rabil večkrat spretnost svojega jezika in peresa v to, da bi zakrival svoje prave namere in nazore?

Da sem hotel ostati vedno zvest svojim nazorom gledé na „Sočo“, sem pokazal v slavnostnem članku ob prvi obletnici znanega razkola dne 31. oktobra l. 1890. v „Soči“ št. 44., v katerem sem ponatisnil gornje odstavke in dejal: „..... s ponosom zatrdimo:

šala nista nič nenavadnega, ampak le običajni šum. Mož je vendar odrinil zapah, odprl in šel ven. Slišal je tam pri Limonti drugega psa lajati; bil je ribičev pes. Zlezel je na neko skalo, ki je bila za njegovo hišico, pogledal proti vasi in videl, da se je na tisti strani nebó žarelo, visoke pečine pa so bile razsvetljene od neke trepetajoče in nestalne svetlobe, katero je moral pač gotovo provzročevati kak požar. „Ogenj v Limonti!“ je zavpil in tekel hitro na tisto stran, da bi pomagal, kar bi mogel. „Varujte se nesreče“, je zavpila žena za njim in na to se vrnila v hišo, kjer se je vrgla na kolena in je začela gorečo moliti.

Gredé naprej je slišal Miha neke krike iz vasi; kmalu na to še druge, ki so prihajali od različnih strani in celó z gore, kakor tudi od obrežja. Početkom so bili kriki le posamezni, in se je moglo še razločevati, od katere hiše prihajajo; a potem so jeli naraščati in so se kmalu pomešali v splošno, obupno vpitje.

Prišedši na neko višavo, se je prepričal, da je bilo vžgano navlašč, kajti

takó smo pisali takrat, pritem ostanemo tudi danes, to je naš program“.

Takó sem pisal torej tudi po slovečem občenem zboru „Sloge“ meseca septembra l. 1890., ko je prešla v oblast stranke, kateri je stala v javnosti na čelu moja „Nova Soča“. — Ali so bili moji nazori napačni? Ako je „Soča“ 10 let pod mojim neposrednim nadzorstvom kolikor mogoče dobro vršila svojo nalogo nezavisnega glasila, da je govorila tudi o razmerah in osebah, katerih se marsikak drug list ni upal dotakniti, — menim, da po takih nazorih lahko brez skrbi nastopim drugo desetletnico svojega delovanja na časnikarskem polju. Zagotavljam pa p. n. čitatelje in naročnike, da nimam prav nikakih postranskih namenov, kakor jih doslej nisem imel, in da bom skrbel vedno za to, da bo „Soča“ kolikor mogoče skrbno in previdno uređovana. Da vsakomur vselej ne bo po goda to ali ono v „Soči“, je gotova istina, saj vedno še menim ni hila: toda razmere, ki čisto odločujejo, so večkrat močnejše nego volja in želja urednikova.

Zajedno vabim tudi boljše stanove „Sočinega“ kroga, da bi si naročali „Adriatische Post“, ker jej še ni zagotovljen obstanek, kajti stroški so neprimerno večji nego za jednak list v slovenskem jeziku. List je jako potreben in čitajo ga pridno neslovenski krogi, posebno v Gorici in Pulju, pa tudi gori na Dunaju. V vseh ministerstvih ga čitajo in izvedó iz njega marsikaj, česar bi drugače ne vedeli. List je pisan sicer precej z rokavicami, toda naliva v vsakem vprašanju čistega vina brez obzira ne na levo ne na desno. Letos mi grozi kaj občutna zguba. Kdor je uverjen, da je tak list potreben, naj mi tudi pomaga, da ga polagoma postavimo na trdna tla.

2 gld. naročnine posamičniki prenesejo lože nego jaz zgubo nekih slotakov. Potrebujem vsaj še 200 naročnikov. Upam, da to število tudi dosežem — ali začetek je res težek!

A. Gabršček.

DOPISI.

Iz dornberške okolice. — Dne 12. t. m. sem bil slučajno v Prvačini, kjer je delil naš goriski nadškof-kardinal zakrament

goreli ste hkratu dve hiši, vsaka na nasprotnem koncu vasi. Začel je pazno poslušati, položil je dlan za uho, da bi bolje vlovil glas, in takó je mogel razločiti med tistim glasnim vpitjem neke pretilne vsklike in kletvine. Upri je svoje oči na trg pred cerkvijo in zapazil, da so se med divjim vrvenjem ljudstva blesketali oklepi in sulice. Tedaj je jel slutiti, kaj bi moglo biti, in žal, uvideval je vsaki hip bolj, da se ne moti.

Požar je naraščal, in kmalu je bila cela vas v ognju. Voda v jezeru je zarudela. Videlo se je nekaj ladij odri-niti od kraja; ljudje v njih so veslali na vso moč. Od začetka so bile rudeče tudi te ladijice in ljudje, toda čim bolj so se oddaljevale, tem bolj je ugaševala svetloba na njih; nazadnje jih je bilo komaj videti v mraku pluti naprej. Sedaj so se skrite očem, a sedaj so se za hip zopet prikazale v zadnjih svetlobnih trahih, ki so skakali som ter tja po jezeru, dokler se niso popolnoma izgubile v neskončni nočni temi.

Brodar je hotel že kar hiteti naprej in skočiti med tiste razbojnike, ki so vse pokončevali, toda zadrževala

sv. birmo. Opoldne je bilo že vse završeno, in birmanci in botri so odšli vsak na svoj dom. —

Popoldne — tako so mi pravili — pojde visoki dostojanstvenik obiskat tudi podružnico prvaske cerkve, to je cerkev sv. Lovrenca v Zaloščah. Ker sem imel opravilo v bližnjem Dornbergu, krenem tudi jaz v Zalošče. Med potjo sem premišljeval, kako je to še dandanes mogoče, da Zaloščani-Saksidovci so še vedno podrejeni oddaljeni pr vski fari, med tem ko so v političnem obziru ena katastralna občina z bližnjim Dornbergom, in ker se za itak poslužujejo službe božje v bližnji dornberski fari, kadar ni v cerkvi podružnice sv. Lovrenca v Zaloščah sv. maše.

Ti zapuščeni otroci Eve — če jih že tako smem imenovati — plačujejo dva duhovnika za Prvačino, imajo pa zato le redke službe božje v Zaloščah, vse druge si morejo drugod poiskati, le v farni prvaški cerkvi ne, ki je oddaljena, tako da more le malokateri k službi božji tje prihajati.

V starodavnih časih ni bilo to brez pomena, kajti takrat ni bilo nobenega mosta čez reko Vipavo. Zato so morali po desnem bregu Vipave hoditi v prvaško faro. Dandanes pa je vse drugače. Železni most v Zaloščah veže skladovno cesto, ki pelje skozi Dornberg v Prvačino itd. Ko si vse to natanko ogledujem in konečno obžalujem položaj Zaloščanov-Saksidovcev, ki so komaj čakali v obilnem številu na prihod Njegove Prezvišenosti pri okusno napravljenem slavlolu, zapazim pri vходу med vejevjem na slavlolu napis s pozlačenimi črkami:

„To, kar narava sama določuje,
Kar molimo že dolgo vrsto let,
To naj Vaša Prezvišenost rešuje
In združi naše veje v — oljke cvet“.

Komaj sem precital te pomenljive besede, kar pridrdra mimo kočija in Prezvišenost se ustavi pri slavlolu. Pa glej! Ko je bilo vse tiho in blagoslova pričakuje ljudstvo mirno, se oglaš izmed množice gospa, ki se je predrznila zavpiti: Naprej, naprej, tukaj ni pravi napis, ta napis je od nasprotnikov, in ni tak, kakor ga je naredil naš dohtar!

Na to vpitje je ljudstvo kar ostrmeló, meneče, da ni res, kar je slišalo, ampak da so to le sanje! O ti predrzna ženska! Misli!

ga je misel na njo, katero je bil pustil samo v ubožni koči.

Ko je takó omahoval, je zaslišal, da so tam blizu zašumele veje, kakor bi jih kdo premikal, in začutil je tudi stopinje. Stopil je za deblo neke stare oljke, in pri svetlobi, katero je pošiljal požar celó do tja, je zagledal neko ženo z dojenčkom v naročju in še neko deklico, katera se je držala za njeno krilo. Žena je vlekla tudi kravico za seboj. Uboga žival se je ustavljala in je pogledovala nazaj proti vasi. Žalovala je menda po zapuščenih jaslih in je mukala. Na njeno mukanje je odgovarjalo drugo od raznih daljav in strani; bili so namreč še drugi nesrečniki, ki so prav takó spravljali proč svojo družnico, kravico in še kaj drugega, kolikor so mogli.

Miha je takoj spoznal ženo. Stopil je tedaj pred njo, poklical jo po imenu in vprašal: „Kaj se godi tam doli, povejte mi, ali se more na kak način pomagati?“

„Samostanski vojaki so vžgali vas“, je odgovorila prestrašena žena, „in sedaj pobivajo vse tiste, katere morejo ulo-

MARCO VISCONTI

ZGODOVINSKI ROMAN

Italijanski napisal Tommaso Grossi.

(Dalje)

Brodar je stisnil ustnici, ki sta se mu začeli tresti. Takó je bil ginjen, da le s težavo je zadrževal solze; v njem se je obudilo tako nežno sočutje in ljubezen do stare tovarišice svojega življenja, da je bilo to nekaj bolj močnega, bolj svetega in bolj ginjivega nego prva goreča ljubezen, katero je imel do nje v letih njene mladosti.

DVANAJSTO POGLAVJE.

Bilo je že pozno. Slišalo se je le še zamoiklo šumenje jezera; včasih je veter popihal v vrhe kostanjev, ki sta zakrivala brodarjevo bajto. Nenadoma je pes, ki je bil sključen na postelji, privzdignil svoj gobček, zadrli ušesi in začel rezati. in kmalu na to je poskočil in stekel proti durim, ježno renčeč in lajajoč glasno, kolikor je mogel. Miha in njegova žena sta jela poslušati. Sli-

sem, da je zblaznela, ali pozneje sem poizvedel, da, dasiravno niti domovne pravice nima v Zaloščah, se vendar briga ter sovravno nasprotuje, da ne bi prišlo do združenja s bližnjo faro dornberško.

Kako in kam se je potem izgubila, ne vem, gotovo pa je, da ni čutila za tako občudovanja vredno obnašanje nikake sramote!

Ko se je ta predznost, ki ni bila gotovo nobenemu všeč, prezrla, se je zahvalil za ustanovo vikarijata v Zaloščah g. dr. Rojic, nasprotno temu je pa g. podžupan Budin pojasnjeval in kazal na slabe sedanje gnotne odnose, da nikakor ni mogoče imeti samostalne duhovnije, ker vsled nastalih slabih časov, provzročenih po trini uši, bi ne bilo mogoče Zaloščanom-Saksidovcem, ki so v večini revnega stanu, zidati hišo in zvonik ter slednjič, ako bi se tudi na kak drugi način pripomoglo do potrebnih naprav, ne bi bili zmogni sami vzdrževati dotičnega duhovnika.

Kaj se je pozneje, ko si je visoki dostojanstvenik ogledal podružnico in pokopališče, zunaj cerkve godilo in govorilo, je boljše, da zamolčim.

Kar strmel sem, uvidevši, da ni bilo skoro mogoče tamošnjemu g. podžupanu razložiti težnje, potrebe in prošnje za združenje oddelkov Z. S. v bližnjo faro Dornberg, kajti na nečuten način je trojica nasprotnikov dornberške fare ugovarjala resničnim dokazom podžupana, kateri je nepristransko in z odličnim govorom priporočal združenje oddelkov v dušni in telesni blagor!

Nastal je bil vsled razburjenja skoro skandal, in knezonadškof, opazujoč vznemirjeno ljudstvo, je, priporočevaje mir in edinost, nas blagoslovil in odšel z obljubo, da se sčasoma potrebno ukrene na splošno korist Zaloščanom-Saksidovcem.

Meni se ni bilo več dolgo muditi, ampak vrnil sem se in med potom na slavaloku pri odhodu čital drugi napis:

„In zdaj, ko se od Vas poslavljamo,

Iz src udanih Vas pozdravljamo,

Nadejaje se, da uslišite naš glas,

Bog čuvaj nam še mnogo leta Vas!“

Zares zopet pomenljive besede, ki dajejo trezno in čim Zaloščanom-Saksidovcem upanje, da visoki dostojanstvenik v svoji odločnosti gotovo v kratkem času ukrene, da ne bode več nadalje trpel njih dušni in telesni blagor, ampak da se večini tamk. prebivalstva vse tako sponese, kakor jim je pred očmi in v srcu, da njih nada jih ne bo varala in da upanje ne bo prevarljivo, ampak da vetletne prošnje za združenje z Dornbergom bodo ugodno rešene, kajti le tako in ne drugače obvelja odstavek: „In združi naše veje v — črke cvet“. Poslovivši se od nekaterih znancev in od podžupana, ki se je v ta namen za splošni blagor občanarjev dovolj, da se preveč, potrudil, sem korakal dalje svojo pot v gotovi nadi, da Z. in S. zasije gotovo še tekom leta miljeje solnce. Radovednež.

Domače in razne novice.

Priznanja našim poslanecem. — Solkanska občina je poslala preč. g. dr. Antonu Gregorčiču tako pismo: Podpisano županstvo se potaštuje Vam naznaniti, da tuk.

viti. Oh, moj Bog, kaj sem morala doživeti; nocoj je zadnja noč za Limonto, izgubljeni smo! Bog nas kaznuje za kako hudo pregreho.

„Miha! — je pridejala še na to s prosečim glasom, — ker vas je Bog poslal tu sem, storite mi to dobroto: pomagajte mi vleči naprej to žival, ki je sedaj vse, kar mi ostaja za vzdrževanje mojih ubogih otrok.“

Brodar je prijel s pravo roko vrv, v levo naročje je vzel pa deklico, katera je prej jokaje z gostimi koraki skušala slediti nagli hoji materini. Takó so se napotili vsi skupaj proti Bellagiu.

„Bog vam povrni stokrat in se usmili vernih duš,“ je prosila uboga reva. „Dobro delo, katero delate meni, ubogi vdovi, vas bo čakalo na unem svetu in bo v prid tudi dobri duši vašega Arigozza... Ah! Miha, vi ubožec ste se smilili vsakomur v vasi; po vseh hišah se je govorilo le o vaši nesreči. Toda že jutri koliko jih bo moralo jokati po sinu, in tisti bodo še blagrovati vas, da ste ga izgubili le tako po nesreči!“

On je šel naprej, nekaj ga je dušilo v grlu; pogledoval je včas na

občinsko starasinstvo v svoji seji (22. t. m.) je enoglasno izreklo svoje polno zaupanje Vam in Vasim gg. soborščicem za srčno in modro se potezanje za pravice naše in širjega slovenskega naroda.

V nadi, da tudi v prihodnje neomahljivi ostanete na nastopivši poti, — dasi zelo trnjevi — ter složno sebojujete po našem znanem geslu, kličemo Vam: Zivili! Bog z Vami za pravično stvar! Z najodličnejšim spoštovanjem županstvo v Solkanu. Župan Ant. Mozetič.

„Slovenski jez“ v Brdih je poslal preč. g. dr. A. Gregorčiču tako pismo:

Prečastiti gospod doktor in velepoštovani državni in deželni poslanec!

Podpisani odbor je sklenil v seji dne 14. jun. t. l. izraziti Vam in celemu klubu slovenskih deželnih poslancev priznanje in hvaležnost za Vaše neumorno in dobro premisljeno delovanje, s katerim ste branili pravice svojih volilcev.

Zahvaljujemo se Vam v sedanjih razmerah posebno na Vašem prizadevanju za vpeljav in vrditev složnega postopanja med obema kluboma deželnih poslancev.

Odobrujemo Vaše pismo od dne 27. apr. t. l., s katerim ste naznanili klubu italijanskih deželnih poslancev zahtevo slovenskega kluba, ki so ob enem zahteve goriških slovenskih volilcev.

Obžalujemo, da je na to Vaše mirno pismo došel Vam od strani italijanskih poslancev s podpisom deželnega glavarja tako viharen odgovor, s katerim ste bili žaljeni ne samo Vi, deželni slovenski poslanci, ampak tudi Vaši volilci, ki so Vam izročili brambo svojih verskih, narodnih in gnotnih zadev ter pospeševanje občnega deželnega blaga, ki sloni in vspeva le na podlagi pravičnosti medsebojnega spoštovanja med slovenske in italijansko narodnostjo te lepe poknežene Goriško-Gradišanske grofovine.

Čudimo se neutemeljenim „dedukcijam“ in zvijačam, katere puhté iz odgovora italijanskega kluba, vzlasti: a) v odgovoru se trdi, da bi sklepanje v deželnem zboru, ako se popolnoma vrši v soglasju obeh strank, slovenske in italijanske, pomenilo — kakor da bi morali italijanski poslanci upogibati tilnik svoj volji slovenski ter znebiti se svojih prednostij. V soglasju pač se ne more govoriti o takem upogibanju, ker sloni na mejsebojnem sporazumljenju; b) rečeno je v onem odgovoru, da popolna ravnopravnost obeh deželnih jezikov, zahtevana v drugi točki slovenskega pisma, ni opravičena terjatev ter da bi se s tem temeljni zakon poknežene grofovine rušil. Vsaj je vendar v državni temi. postavi od dne 21. dec. 1867. drž. zak. št. 142 čl. 19. določba, da so vsi jeziki popolnoma enakovrni v šoli, v uradu in javnem življenju. Kar drž. tem. postava zahteva, ne more namišljeni tem. zakon poknežene grofovine ovreči. Skratka — odgovor italijanskega kluba žali naše narodno čustvo in izziva slovenski narod na boj; vsaj pravi odgovor: „Meni ni znano, da bi se ljudstvo (slovensko) v tem oziru kaj pritoževalo“. Ali niso pritožbe deželnih poslancev — pritožbe ljudstva, katero zastopajo? Ali niso slovenski deželni poslanci enako italijanskim zastopniki svojih volilcev? Ali naj slovenski deželni poslanci dovolijo, da se njih volilci v „triumfalni“ voz našega nasprotnika vklenijo in da se njih narodni in gnotni blagor položi na žrtvenik neopravičenega gospodstva nasprotni narodnosti v deželi?

Ne, nikakor ne! Doba sužnosti mora prenehati, drž. tem. postava zagotavlja tudi slovenskemu narodu enakovrnost, kakor italijanskemu. Tudi mi se ponasamo s svojo narodnostjo, katera je pred tisoč leti visoko stopinjo omike dosegla; tudi i ne stegnemo svoje roke nikdar, da bi podpisali osmrtni list svojemu obstanku.

Kdor noče, da se sklepa v deželnem zboru v popolnem soglasju obeh narodnih strank, ta kliče na boj in ima na svoji vesti

plamtečo vas, včas na svojo bajto. A ko je spravil iz nevarnosti udovo in njeno družinico, je stekel hitro domú.

Koj ko je stopil v hišo, je videl, da se mu bliža mož na pol v železju opravljen, in mené, da je to jeden tistih razbojnikov, ki so pustošili Limonto, je naglo segel po železnem drogu, ki je bil za vratmi, in stopal odločno proti njemu. Toda vojak mu je zaklical:

„Miha, kaj me ne poznate?“

„A, Lupo! Tudi ti si prišel s tistimi psi?“

„Bog me varuj! Pritekel sem, da bi vas rešil, a nisem dospel o pravem času, kajti vojaki so o mojem prihodu že bili tu, in zdaj je vse v plamenu, in naši ljudje so deloma pobiti, deloma so zbežali. Sedaj, ko se ne more s silo nič več opraviti, je treba poskusiti s kako zvijačo, da se zabrani svaj še nedovršeno zlo, in da se iztrga iz krempeljev teh zlodejev tisti, katere so položili žive ter jih hočejo poobesiti jutri, kakor mi je pravil ribič Štefan, katerega sem srečal na jezerskem obrežju, ko sem šel sem gori.“

(Dalje pride).

odgovornost za vse slabe posledke narodnega boja na Goriškem.

Prečastiti voditelj, vstrajajte v boju za naše pravice — in — mi smo z Vami!

S trdnim zaupanjem v Vaše modro postopanje — kličemo:

Bog Vas živi mnogajeta leta!

Za odbor „Slovenskega jez“ v Biljani, dne 21. jun. 1899. And. Znidarčič, mp. predsednik. And. Gergolet, mp. tajnik.

Smrtna kosa. — Včeraj je umrla v Rabatistu v Coroninjevi palači gospe baronica L. go, tista tržaška namestnica grofa Goëssa. R. i. p.

Imenovanje. — G. A. Maver, pomožni uradnik pri okr. sodnji v Tolminu, je imenovan kancelistom za isti kraj.

Kardinal dr. Missia. — Danes ob 11. uri predpoldne je pričela cerkvena slavnost, na kateri položi na glavo našemu nadškofu kardinalski bired nadvojvoda Franc Ferdinand. Cesar se ni toliko okrevaj, da bi smel iz sobe. Prošt mons. Jordan je bil brzojavno poklican na Dunaj, da prisostvuje slavnosti.

Namestnik v „Šolskem domu“. — V soboto si je ogledal tržaški namestnik grof Goëss italijansko šolo v ulici sv. Ivana ter potem slovensko mestno šolo v „Šolskem domu“ kakor tudi privatne razrede. Namestnik se je izrazil prav pohvalno o šolskem poslopju kakor tudi o poduku slovenskih učencev in učen. Spremljal ga je dvorni svetnik vit. Bosizio, v laski šoli je bil z njim tudi župan dr. Venuti, ki pa ni hotel iti v slovensko mestno šolo!

G. namestnik je lahko uvidel potrebo slovenske mestne šole in tudi, kako neopravičena je gonja proti njej od strani italijanskih mogotcev.

Nov list „Gorica“. — Z drugim polletjem dobimo v Gorici še jednega sobojnika na casnikarskem polju; ako smo prav podučeni, se bo imenoval „Gorica“, ki bo izhajala za zdaj 4 krat mesečno (da prihrani finančne koleke in bo zategadel lahko cenejši). — „Gorica“ bo glasilo naših državnih poslancev in večine slovenskega deželnozborskega kluba. Iz tega lista bo torej odsevala politika slovenskih poslancev. Iz pisave tega lista bomo mogli soditi politiko naših voditeljev, ki se zadnja leta sami niso neposredno udeleževali takega dela. Odslej bo v tem oziru vsekakor več jasnosti, ker bomo natančno vedeli: kaj hočejo in kaj nameravajo. In to je potrebno! Ako se spodje notejo posluževati v tak namen nobenega sedanjih listov v Gorici, je to njihova reč; nikdo jim ne more zabraniti, ako hoté imeti svoje glasilo, ki bo sicer koristno, kakor smo omenili, ali neobhodno potrebno ni. Ako bo uredništvo umelo svojo nalogo, utegne list le koristiti, ker prostora je dovolj tudi zanj. „Soča“ ne bo iskala nikakega prepira z „Gorico“. Ako pa v katerikoli reči z njo ne bo povsem edina, bo tudi govorila brez ovinkov, toda vedno stvarno in dostojno. Več očij več vidi! Le na tak način bomo koristili naši stvari, za katero se konečno borimo vsi. V borbi proti narodnim nasprotnikom in sovražni birokraciji. bodimo vedno vsi složni, če tudi morda jedni bolj drugi manj odločni. Z ozirom na vse to priporočamo naročnikom „Soče“, da po možnosti naročajo tudi „Gorico“.

Za efektno loterijo „Šolskega doma“ so dalje darovali: Neimenovana gospa: fino namizje za črno kavo z veliko taso, neimenovan gospod 3 K, gospa Terezina Vogrič 1 K, gospa Ana Hvala 4 K in gospa Ant. Hrovatin 5 K.

„Goriški Sokol“ ima smolo s svojo poletno veselico na Vaňekovem vrtu. V nedeljo je zopet deževalo, da ni bilo nič. — Ako Bog dá lepo vreme, bo veselica po istem redu na praznik sv. Petra in Pavla, v četrtek ob 6. zvečer. Velika večina naših Slovencev se itak ne udeležuje tombole na Travniku; tisti pa, ki menijo, da brez njih ne bo tombole, pridejo lahko še po njej; javno telovadbo bodo videli še vso, enako več kosov tamburanja, jedno pesem in v mraku umetne ognje. Torej, kdor le more, naj pride k Vaňeku.

Gg. pevci naj pridejo drevi, tamburasi pa jutri k vaji.

„Kolesarsko društvo Gorice“ priredi v nedeljo dirko iz Šturij v Vipavo. Dirka prične ob 8. zjutraj v Šturijah. t. dirki se zbero vsi v Vipavi „pod skalo“ k zajutruku; tu dobe darila 6 najboljših dirkačev. Ob 12^h odhod v Šturje, kjer bo p. G. Sanli skupen obed. Po obedu koncert tarabškega oddelka iz Gorice. Odhod v Gorice najdalje ob 7. zvečer. — Pričakovati je obile udeležbe in vseobčnega zanimanja.

Nekaj za kolesarje. — Finančno ministertvo je pooblastilo naše carinske urade, da izdajajo kolesarjem, ki se hočejo voziti v inozemstvo, izkaznice, s katerimi smejo zopet uvažati svoja kolesa v naše carinsko ozemlje, ne da bi morali plačati carino. V legitimaciji je navesti ime in bivališče kolesarja in popisati kolo (vrsta, številka itd.). Izkaznica je veljavna redno 2 meseca, najdalje pa do konca dotičnega koledarskega leta. Vsako kolo dobi svinčen pečat. O izvozu ni treba pokazati kolesa dotičnemu carinskemu uradu. O uvozu sname carinski urad pečat ter odvzame izkaznico.

Nemško-nacionalni naskok na slovensko šolo v Gorici. — Grof Thun hoče vladati na Dunaju s pomočjo desnice, v ka-

teri so tudi slovenski poslanci, njegovi organi na Primorskem pa z nami norce brijejo. Kar so se pa predznili storili v zadnji seji c. kr. deželnega šolskega sveta — presega vse moje! Čujte in strmite!

V Gorici imamo za slovenske otroke c. kr. pripravljalnico, ki hoté pristopiti na gimnazijo. S to šolo so nas hoteli odkodovati za slovensko gimnazijo, katero bi morali že davno imeti! Učitelj na tej šoli, Ben. Poniz, je šel v pokoj — a na njegovo mesto je predlagan zagrižen nemški nacionalac H. Moro, c. kr. okrajni šolski nadzornik za okraj Št. Mohor na Koroskem, mož, ki se je že čisto izkazal v korosko-skandaloznih naskokih na slovenski narod in ki slovenščino le za silo lomi.

Da se je drznil c. kr. deželni šolski svet, predlagati za slovensko šolo takega moža, to je znamenje časa, ko začenja cveteli pšenica nemško-nacionalne šopirnosti celó v Gorici. Morda potrebuje „Schulverein“ v Gorici takega pridnega odbornika, ali „Gesangsverein“ učitelja petja, zato jim ga takoj preskrbi c. kr. deželni šolski svet.

Zdi se nam, da ta Moro je tisti nemško-nacionalni hujskač, ki je zložil ob neki priliki skandalozno pesem-psovko na Slovence. Boljše informacije o tej koroski korifeji, katero hoté poslati v solčno Gorico, pričakujemo s Koroskega. Mi pa svečano protestujemo proti nečuvno predznim nakani, da bi slovenska mladež prišla v take roke! — Bomo se govorili!

Shod pri Rebku v nedeljo je bil odložen radi slabega vremena. Shod je bil še za časa odpovedan, ali žalibog, da ljudstvo tega ni izvedelo o pravem času. Zelo mi je žal, da je veliko njih prišlo in ni naslo govrnikov. Upam, da ne bo to nikogar ozlovoljilo. Shod bo v nedeljo, dne 2. julija, pri Rebku ob 4^h pop., in sicer v prostorih gostilne. Shod bo pri vsakem vremenu. Rojaki! Zberite se na posvet o naši gospodarski organizaciji! Do svidanja! Dr. Pavlica.

Peter Favetti, tisti italijanski neodrešeneč, o katerem smo že večkrat v zadnjem času govorili v listu, in ki je bil obsojen, ker je bil svoj čas pobegnil iz vojaške službe, sedaj po vrnitvi v Trstu na dva meseca ostrega zapore od vojaškega sodišča, se nahaja v tržaški garnizijski bolnišnici „radi telesne slabosti“. Govori se celo, da mu ne potreba delati več vojaške službe, ker utegne biti iste oproščen, kadar poteče določena dvamesečna kazen. Ako pa že to nikakor ne bo mogoče, tedaj pa odluži svoj čas pri pešpolku št. 97 v Trstu. Njegova žena je vložila v to svrhu te dni prošnjo na vojaško oblast v Trstu.

Govoré, da laški poslanci delajo na vse kriplje, da biga oprostili! Pričakujemo vendar, da vojaške oblasti jim ne pojdejo na limanice, temveč, da dadó takemu možu kakor je Peter Favetti vse tisto, kar mu pritiče!

Okrajna sodnja v Kobaridu. — Pretekli teden sta podpisala v Gorici g. Urbančič in soproga pogodbo, veljavno za 10 let, po kateri se nastani nova sodnja v za to pripravljenih njihovih prostorih. Sodnijo otvorijo, kakor čujemo, že v 2 ali 3 mesecih.

Sodnji v Gorici je bilo došlo dosti anonimnih pisem, naperjenih proti novi okr. sodnji v Kobaridu kakor tudi proti nastanitvi istega v Urbančičevih prostorih.

Stvar je torej sedaj dognana, in mislimo, da politično razna nasprotstva, ker prizadeti gotovo uvidijo v kratkem času korist, da imajo v Kobaridu sodnijo!

Brzojavni in telefonski promet meseca maja. — Na c. kr. brzojavnih postajah tržaškega poštnega ravateljstva je bilo meseca maja na Primorskem oddanih 51469 brzojavk; z došlimi in tranzitujočimi vkupe jih je bilo 250.298. Od teh jih odpada na Trst oddanih 35.636, z došlimi in tranzitujočimi vkupe 203.120. — V medmestnem telefonskem prometu je bilo v tistem mesecu pogovorov v Trstu 1737, v lokalnem prometu: v Trstu 230.000, v Gorici 5115.

Kakšne ljudi pošilja k nam. — „Corriere“ tako pridno beleži vsak prestopok ali pregrešek, kateri stori kak Slovenec, ter tisti prestopke navadno še poveča. V najgrših izrazih blati Slovence, kar mu gré v posebno slast, ter potem se potrka na prsi: čes, mi pa nismo taki, čeprav dobro vé, da na italijanski strani je dokaj več pregreskov, ki so v slučajih kar najostudnejši. Pretekli teden je ta ljubezni laški list pripovedoval celo, da so zaprli nekega okoličana, popolnoma pa je pozabil, da so zaprili tudi nekega laskega podanika, doma iz Sileije, radi zločina, ostudnega zločina, o kakoršnih se obravnava na sodiščih pri trdo zaprtih durih. (Žrtve te zveri v človeški podobi je mlad dečko, ki je sedaj v bolnišnici in o katerem se ne ve, li okrevaj sploh ali ne). Poleg tega, da imajo primorska sodišča kar sproti opraviti z italijanskimi podaniki radi žaljenj naše države, Velikanstva itd., nastopajo še zločinci, najostudnejši zločinci. Kdaj vendar se odpró visokim gospodom na visokih c. kr. stolicalah očé, da sprevidijo, kako nevarno na sploh je vabiti in trpeti na avstrijskih tleh zarod iz kraljestva, tisti zarod, ki rodi zločince „par excellence“. Kako demoralizovalno uplivajo taki življi na prebivalstvo v Avstriji, to vidimo zlasti v primorskih dezelah, kjer kar mrgoli teh tičev iz dežele onstran luže! Pač skrajni čas bi bil, da se obračuna s to zalego ter se jo pošlje nazaj, odkoder je prišla!..... Toda v „dezelah ne-

verjetnostij* se gré tistim življenj iz blažene domovine celo na roke v škodo domačinom!

Slov. Čitalnica v Dornbergu je odložila veselico, katero je mislila napraviti že 18. junija, na 25. junija; ker pa vreme obkraj ni bilo ugodno, jo je zopet preložila na dan 2. julija. Ta dan se bo vršila veselica pri vsakem vremenu, ker društvo si je preiskrbelo za slučaj slabega vremena platno, da lahko pokrije z njim vse prostore, kjer se ima vršiti zabava.

Vspored ostane isti, pač pa bo vsled vednih vaj bolj točen in natančen. Pri veselici bo sviral oddelek vojaške godbe (18 mož), pešpolka bar. Beck št. 47.

K obilni udeležbi vabi uljudno odbor.

Izginila je 15-letna deklica Ernesta Komel iz Orehovalj. Prosila je starše, da si gre službe iskat, sedaj pa se ne vé nič o njej. Opozarja se torej onega, kateri jo je bodisi k sebi vzel ali v službo ali na stanovanje sprejel, da jo precej naznani županstvu v Biljah ali na c. kr. glavarstvu v Gorici, drugače ga doleti postavna kazen, ker delica nima seboj nikakih pravic ni delavske knjižice.

Proti točli. — Naznanjamo slavnemu občinstvu, da zavarovalno društvo „Unio catholica“ zavaruje tudi proti škodi na grozdju in sadju, katero dela toča, z jako ugodnimi pogoji.

Za poizvedbe naj se obrne vsakdo do glavnega zastopnika dr. Mazorana v Gorici, v ulici Codelli št. 3.

Kobarški klanec. — Kdor se je kdaj vozil ob Soči od Kobarida proti Bolcu, se je gotovo hudoval na tiste strašne in nevarne klanec med Kobaridom in Trnovem ter med Trnovem in Srpenco. Prvi se imenujejo kobarški, drugi trnovski klanec. — Veliko let so prebivalci prosili, naj bi država uravnala to svojo cesto. Naposled so se odločujoči krogi vendar spomnili svoje dolžnosti ter sklenili, uravnati cesto vrh kobarških klanecv. Delo je preračunjeno na 180.000 glđ. — Prvi del za 56.000 glđ. bi bil moral biti oddan na javni dražbi že prve dni tega meseca. Ali ker je bilo vse silno slabo cenjeno, se ni upal nikdo domaćih podjetnikov, udeležiti se dražbe na podlagi sedanjih proračunov, zlasti ker so jih izmordile nekatere skušnje iz zadnjih let. Podjetniki pri mostu čez Boko med Žago in Bolcem so se posteno spekli. — Naravno torej, ako so računili na to, da vlada vse načrte in cenitve zopet pregleda in povisa cenitve za 10 — 15 %.

Toda, zdi se, da se varajo. Doznali smo, ker imamo povsod oči, da se je ponudil neki Lah iz Vidma, torej ptuj podanik, ki bi rad prevzel to delo — in vlada ga ni zavrnila. Nevarnost je, da Lah dobi delo — strategski važno cesto po Soski dolini!! Taki slepci moremo biti le mi Avstrijci! — Da Lah more tekmovali z našimi podjetniki, to je naravno, kajti pripeljal bi seboj laške delavce, ki žrō neslano polento in delajo po nižjih cenah. Ali naj Avstrija zategadel daje zaslužek tem lačnim tujcem? — Morda ni še prepozno, da bi se odvrnila ta nevarnost, zategadel smo se oglasili, da protestujemo proti podjetniku iz Italije!

Kazenska razprava proti načelniku mestne straže Matico. — V petek 23. t. m. se je vršila razprava proti načelniku mestne straže Matico in njegove soproge vsled ovadbe g. Andreja Kopača in soproge gospe Marije, trgovca v Semenški ulici, radi razžaljenja časti. Razprava je bila jako zanimiva ali vsaj ilustrativna. Ta razprava bi morala opozoriti tudi višje sodne oblasti na marsikaj. O tem se bode sicer moralo govoriti na drugem mestu, tu naj sledi le gola slika razprave same. Zavedni bralci že storijo iz tega samega pravilen, logičen sklep! G. Matico je pri zaslišanju priznal: da je dne 1. maja zvečer ob 1/2 9. prišel trkat na duri hiše g. Kopača, in ker mu ni nikdo odgovoril, je vstopil v vežo in hotel po stopnicah v prvo nadstropje; da je bil vinjen in vzburljen, in da se je iz te razburjenosti vzbudil se le, ko se je vračal s c. kr. redarstvenega urada po dogodku; da pa je bil vinjen le toliko, da je pred c. kr. nadkomisarjem zamenjal komisarja z inspektorjem. G. Matico je priznaval, da ni hotel ali znal drugega govoriti nego le laški in je nekako bahavo povdarjal, da je gospej Kopačevi in g. Kutinu ponovno zatrdil, da ne zna „per sciavo“. Gg. Kopač, Kutin in Mažgon in gospa Kopačeva so izpovedali povsem jasno in neomahljivo, da sta sprva gospa Kopačeva in g. Kutin z lepa zahtevala od g. Matico, naj pojasni, kaj hoče; da je le-ta osorno postopal, ponovno povdarjal, da ne zna „per sciavo“, in da ni znal drugega povedati v neki polnemeski-polfurlanski mešanici, kakor da hoče preiskovati prvo nadstropje. Klicali so g. And. Kopača, ki je bil takrat v sosesčini. Ta je prihitevši ponovil g. Matico, da brez sodnega dovoljenja nima pravice slikati po tuji lastnini, da naj pove in naj se izkaže z oblastvenim poveljem. Tudi le-temu se Matico ni mogel storiti razumljivega in je nekaj jecljal o preiskovanju v prvem nadstropju. G. Kopač je bil vsled postopanja načelnika mestne straže prisiljen iti po pomoč na c. kr. redarstveni urad, kjer so mu tudi dali redarja g. Brencé-ta. Le-ta je načelniku mestne straže razodel, da nima pravice preiskovati hišo, in naj se odstrani. Ker Matico tega vkljuba vsemu opominjanju ni hotel storiti, je zahteval g. Ko-

pač, naj se spravi iz hiše in mu je položil roko na rame, ne rabec sile, marveč hoteč povdarjati odločno, da mora iz hiše ven. Komaj se je g. Kopač strazarja dotaknil, ga je zgrabil le-ta za prsa ter ga z vso močjo potisnil tako, da je padel znak na vee, stoječe v veži. G. Kutin je priskočil svojemu svaku g. Kopaču na pomoč, pri- jemši strazarja za život ter potegnivši ga od g. Kopača proč, da je le-ta mogel vstati. Na to je peljal c. kr. redar Brencé načelnika mestne straže iz hiše. Gg. Mažgon in Kopač sta potrdila, da je Matico stopivši iz veže izustil besede „Maladetti sciavi“.

Med tem dogodkom se je nabralo polno goriške sode pred hišo in prodajal-nico g. Kopača; bilo pa je tudi nekaj njeg-ovih prijateljev, ki so ves ta dogodek opa-zovali. Drugi dan je šla soproga g. Matico mimo prodajalnice, v kateri je stala gospa Marija Kopačeva.

Brez povoda se je obrnila proti pro-dajalnici in proti gospe Kopačevi, ter roko nastaviši na nos izustila besede „marameo mostra“. Nasproti pa je gospa Buda, ki je spremljala gospo Matico, zatrdjevala, da je slišala le besede „marameo“, ne pa besede „mostra“. Na podlagi teh dejanj je storil c. k. sodni tajnik Carlo Covačig iz Sv. Lucije na Mostu sledečo sodbo: Gg. And. Kopač, Josip Kutin in Mažgon se obsojajo na 10 gl. globe, vsak po § 312, t. j. radi dejanske razžalitve javnega strazarja, izvršujočega službo, dočim se g. načelnik mestne straže obsoja na 5 gl. globe radi prestopka po § 331, t. j., ker je brez dovoljenja preiskoval hišo; gospa Matico pa se je oprostila! Utemeljeval je svojo sodbo tako-le: Kar se tiče čina gospe Matico po eni strani, potrjujejo dve priči in ovaditeljica, da je iz-rekla besede „marameo mostra“ in kazala osle proti prodajalnici in gospe Kopačevi, po drugi strani pa gospa Buda, ki je spremljala obdolženko, ni slišala kakor eno be-sedo. Ker je morala gospa Buda, ki je gospo Matico spremljala, bolje slišati nego gospa Kopačeva, gospa Kutinova in gospa Grusovinova, in ker ni slišala, je sodnik prepričan, da gospa Matico ni izpregovorila besede „mostra“.

O dejanski okoliščini, da je gospa Ma-tico osle pokazala, devaje roke na nos in gibaje ga proti prodajalnici, se sodnik ni izrekel; bržkone ker ni smatral takega mi-ganja z rokami razžaljivim!

Kar se tiče dejanja, očitane ga gospodu Matico, je smatral dokazanim, da je brez oblastvenega povelja stikal po tuji hiši, niti ni znal povedati, kaj hoče; da je bil vsled pitega vina razgret, in da se je torej pre-grešil po § 331. Gledč g. Kopača, Kutina in Mažgona pa je imel dokazanim po izpo-vedbi obdolženca Matico in redarja Brenceta, da je g. And. Kopač položil Matico roko na rame rekoč, da mora iz veže, da sta gg. Mažgon in Kutin prišla strazarja za život in ga odtrgala od g. Kopača proč. Vse to je smatrali za dejansko razžaljenje straznika, izvršujočega svojo službo; torej prestopek po § 312.

Na ugovor zastopnika g. Kopača in drugih, da prvič g. Matico, ki je prišel opit pozno zvečer v tujo hišo, katerega je c. k. redar odstranjeval iz hiše, niso mogli smat-rati za javno osebo, vršečo svojo dolžnost; drugič, da niso, če bi tudi to bilo, dejanski razžalili Matico, ker se ga niso lotili, in jim je manjkal vsak „animus iniurandi“, mar-več je le g. A. Kopač izrazil voljo, da se mora odstraniti iz njegove hiše, in to vprico c. k. redarja, ki je kot javna oseba Matico odstranjevala iz veže; gg. Mažgon in Kutin pa nista storila drugega nego branila g. A. Kopača pred napadom Matica; posebej pa ni dokazano, da je g. Mažgon sploh se do-taknil Matica, ker le-to trdi in še to z ne-gotovostjo le redar Brencé, dočim drugi, ki so bili okrog, zatrdjujejo, da se g. Mažgon ni ganil. Novih prič zato po mnenju sodnika ni bilo treba več zaslišati, dasi so bile po-nujane. Iz te slike razprave vsakdo vidi, da je odločevalo edino le popolno prepri-čanje sodnika, da sta soproga Matico go-vorila čisto resnico, dočim pa g. Kopač in drugovom in njih pričam ni dajati vere!

Komentarja pač zasluži ta razprava, ali ne smemo ga tukaj podajati.

Proti razsodbi je podan vs klic, vsled česar pride do nove obravnave na okrožnem sodišču. Tačas se zopet oglasimo.

O reklami. — V „Edinosti“ od sobote je priobčil g. Ant. Kristan o reklami zanimiv članek. Ker so ponekod še nejasni pojmi, kaj je prav za prav z reklamo, podajemo čitateljem to-le v pojasnilo:

Kaj se pa vendar ume pod reklamo?

Na to bi odgovoril: vsako sredstvo, katero razširja tako podjetje, ali pa njegov ugled na manje ali više umeten način mej ljudi, se imenuje reklama. In posebne važ-nosti je reklama za obstanek novih, mladih podjetij; niti priznane firme ne morejo kaj prida uspevati brez reklame.

Glavna pripomočka reklame sta inserat in plakat.

Cenene stvari se najprvo upostevajo. Inserat je cenejši od plakata. Zato ga uva-zujejo več del šibkejši sloji podjetništva, to je: obrtniki, začetniki-trgovci, najemniki sta-novanj in jednako. Inserat je odvisen od ča-sopisa, v katerem je, od njegova razširjenja, od linije, od mesta, kje je tiskan, na prvi strani, spodaj, zgoraj itd. Zato pak zanj ni treba ničesar drugega plačati, nego gotovo

pristojbino lastniku časopisa. In inserat gre v najoddaljenejše kraje, ne oziraje se na pošto, razne kolke, da, niti na svojega go-spodarja... V revijah, mesečnih ilustrovanih časopisih in koledarjih pak mu je obvaro-vano čelo trajno mesto. Inserat je tudi pisemski papir s firmo podjetnikovo, zato je le takega priporočati vsakemu interesentu.

Plakat je svobodnejši od inserata, ki je vedno le odvisen od volje urednika inse-ratnega dela lista. Plakat nalepam, kamor hočem, plakat pošiljam, kamor mi drago. Plakat na voglu ulice ni samo odrejen za čit-atelje jednega časopisa, za pristase jedne stranke, temveč je za vse. Plakat zaustavlja vso ulico, mlado in staro, žene in može, bo-gate in revne, radikale in konservativce. No, in plakat tudi nima več samo lokalnega po-mena; razna podjetja, pivovarniška in bici-klistiška, razobešajo že svoje firme v najod-daljenejših javnih lokalih...

Plakat je znak pospodarske moče firme; čim večji je, čim lepši je, tem bolj diže s samostojnostjo firmo, oz. podjetje, katero predstavlja. In interesovane kroge to vleče in vabi.

Inserat in plakat se v novjšem času čem dalje bolj razširjata v svetu. Kdor se vozi recimo proti Dunaju, zatuden gleda one plakate na vseh možnih krajih, ali pa, kdor pogleda v „N. Fr. Presse“, ah, kako vam ljudje inserujejo! Naši slovenski listi se pak ne moreje dosti pohvaliti z inserati.

Za plakat je bil odločilnega pomena oni moment, ki mu je odvzel prejšnji lokalni pomen ter ga razširil tudi drugod. Plakat se je namestil v kavarne, hotele, restavracije, brivnice. In če je firma hotela, da ga ji vsprejmo sem, je morala paziti na njegovo zunanjo obliko. Plakat se je spreminjal. Ko-kurenca je postajala silnejša, in treba je bilo najti ničesa, kar bi opozorjevalo ljudi. Tem po-tom se je razvil umeten plakat, na katerem po-skušajo svojo umetnost fini, slavni umetniki. In, eto, da je res, kar sem rekel zgoraj; plakat je znak gospodarske moče firme.

Na Češkem delajo plakate za imenitna podjetja imenitni slikarji, kakor: V. Oliva, K. Mašek itd. I slavni Alf. Mucha se ne stidi delati plakatov.

Posnemajmo Čehe!

Poleg umetnega plakata imamo še do-vtipnega, kakoršnega je firma Kathreiner za-nesla še celo mej nas. Ceniki in prospekti, ki jih razpošiljajo velike firme na neizmerno mnoštvo adres, so tudi svoje vrste plakati.

Listnica. — G. dopisniku iz Slovenca v B. Naslov, pod katerim ste nam poslali po pošti v Biljani svoje cenj. pismo, za ka-terito se vam zahvaljujemo, se glasi: Slav-nemu uredništvu „Soče“ v Gorici, Gosposke ulice št. 9 II. nadstr. Spodej pa je zapisal nekdo drugi še: Via Signori Nr. 9 II. piano. — Prosimo Vas, da poizveste, kdo je pri-pisal to v prometu, ako niste Vi sami morda naročili laškega pripisa? Reč je taka: Na pismih v Gorico namenjenih ni potreba ni-kake italijanske primesi k slovenskemu na-slovu, ker za Gorico zadošča popolnoma čist slovenski naslov. Ta bi bila lepa, da bi v Gorici ne dostavljali pisem s čisto sloven-skim naslovom!! Mi mislimo, da je tiste be-sede pripisal kak nepoklican clovek, zato bi bilo dobro to poizvedeti, da se morebitno protestuje proti takemu postopanju. Prosimo odgovora. Zdravi!

G. dopisniku iz Št. Andreža: Prihodnjč.

Gg. naročnike prosimo ob sklepu pr-vega polulečja, da bi se domislili našega upravnistva. Mnogo je dolžnikov; posebno te prosimo, da se čim prej oglašé. — Kdor pa lista ne more ali noče plačevati, naj ga na pošti zavrne. Nam bi bilo ljubše in boljše, ako bi imeli 200 naročnikov manj, a ostale samo redne plačevalce.

Razgled po svetu.

† **Kardinal Schönborn**, ki je obohel pred kratkim za pljučnico, je umrl v nedeljo. Pokojnik je bil izmed najodličnejših članov avstrijskega episkopata ter zvest pristis in branitelj konservativnega češkega plemstva. Naj počiva v miru!

Pokojni kardinal je studiral pravo v Pragi, na to je bil častnik pri kisasirjih, in kot tak se je udeležil bitke pri Kraljevem Gradcu. Po vojni se je posvetil teologiji; l. 1883. je bil imenovan škofom v Budejovicah, l. 1885., star 41 let, pa nadškofom v Pragi. Pokopljejo ga v Pragi v katedrali sv. Vita.

Ogerska. V zbornici se nadaljuje de-baia o nagodbi. Poslanec Apponyi je odo-braval nadaljevanje carinske ukupnosti ter branil predlogo. Posl. Polonyi pa je zahteval samostojno carinsko ozemlje.

V seji v državnem zboru včeraj je bil predložen zakon o davku na pivo in spirit ter popolnilo zakona o banenem privilegiju. Po tem popolnilu pripade delničarjem za vsako delnico po 22 K odškodnine za l. 1908, 1909 in 1910, ako se privilegij ne obnovi zopet l. 1907.

Mirovna konferenca. — Predlogi, pred-loženi od strani Rusije l. komisiji mirovne konference, grodo za tem, da se za dobo 5 let ne smejo povečati sedanja efektivna šte-vila vojaštva in dolžnih depotov. Od tega določila je kolonijalno vojaštvo izvzeto.

Revolucija v Belgiji? Vlada je zahte-vala v državnem zboru, da se ima pričeti

dne 6. julija razprava o njenem načrtu vo-lilne reforme, s katerim bi po zahtevanju socijalnih demokratov zagotovila klerikalcem večino ter bi spravila delavce in meščanstvo ob pravo volilno pravico. Socijalni demo-krate nameravajo uprizoriti vseobči strajk ter revolucijo. Vlada kličé vojaštvo od vseh strani v Bruselj.

Francoski ministerski predsednik Waldeck-Rousseau je poslal prefektom okrožnico, ki naglašá, da ministerstvo pre-vzema branitev republike ter je v njem iz-ključen vsaki pojav strankarskega mišljenja. Okrožnica pravi: „Naznanite mi vsaki do-godek, ki se tiče spoštovanja institucij in vzdrževanja reda; v slučaju potrebe izdajate nemudoma in pod osebno odgovornostjo na-redbe. Poročanje o prejšnjih dogodkih odpade. Vlada računa na Vašo udanost“.

Svetovna razstava v Parizu. — Da bi se zamoglo učiteljstvo obrtnih šolskih za-vodov upešno udeležiti svetovne razstave v Parizu, namerava naučni minister učiteljem, ki se leta 1900 podajo radi studij v Pariz, dati na čelo strokovno vodstvo. V to svrho se izplačajo 400 učiteljem stroški potovanja v Pariz in šestnajstinevega bivanja tamkaj. Razun tega se ustanove tega poletja kurzi za učenje francosčine, in sicer na Dunaju in v Pragi.

Zopet parnik iz Aleksandrije. — V soboto je prišel v tržaško pristanišče Lloydov parnik „Imperatrix“ z nekaj potnikov. Kakor druge ladje, prihajajoče iz Egipta, se je podal tudi „Imperatrix“ v lazaret pri sv. Jerneju, da dovrši predpisano karanteno.

Kuga v Aleksandriji. — Dne 22. t. m. so zbolele 3 osebe za kugo, 1 je umrla; dne 23. sta bila dva nova slučaja.

Razgled po slovanskem svetu.

</

Kam pridemo po tej poti, ako vlada celo na Kranjskem tako postopa? To je slabo, silno slabo znamenje, katero kaže, tudi, da v Primorju bomo plaval le še naprej tako, kako doslej, ter da grof Thun ni tisti mož, ki bi naredil mir na jugu. Prežiranjia Jugoslovanov od njegove strani je preveč, zato je skrajni čas, da se z njim obračuna!

Inženir Ducati je tožil tržaško mestno občino za poplavanje odškodnine 45.635 gld. s 5 % obrestmi. Magistrat je bil naročil Ducati, naj predela svoj načrt za vodovod Reka-Bistrica; magistrat je porabil ta načrt, kolikor se je dalo a se ni menil dalje za vse zahteve Ducatijsve. Poslednji je vložil tožbo, in sodišče je spoznalo, da mora občina plačati Ducatiju svoto 18.661 gld. 86 nvc. za projekt, 1635 gld. za prevdarek stroškov in povrniti pravne stroške v znesku 3254 gld. 15 nvc. Torej trpi občina po sami neumnosti in trmoglavosti mogočnih gospodov ukupno škodo 34.551 gld. 1 nvc., in obresti od prvo imenovanih dveh svot od 8. junija naprej.

Zares vzorno gospodarstvo, kakoršnega je sposobna le velika tržaška visoka italijanska gospoda!

Shod slovenskih lesotróžcev bo dne 2. julija t. l. v Ljubljani v "Narodnem domu". Na shod so povabljeni slovenski lesotróžci iz Kranjske, Stajerske, Koroške in iz Primorja. O nameravani lesni zadrugi je priobčil g. Ant. Znidaršič nekaj nasvetov, ki gredo na to, da naj se ustanovi v Trstu združeno skladišče, kamor naj bi pošiljali vsi združniki svoje produkcije. Iz Trsta, kjer bi bilo središče zadruga, bi šel promet na vse kraje sveta.

Slovenski lesni trgovci producirajo na dan nad 100 vagonov lesa, torej bi bilo na leto nad 30.000 vagonov. Če pride le 10 gld. več na vsaki vagon, je na leto že več za 300.000 gld.

Če se tako podjetje ustanovi, bo to velik korak naprej na našem gospodarskem polju.

Zmaj Jovan Jovanović. — V nedeljo in včeraj so slavili v Zagrebu 50 letnico slavnega srbskega pesnika Zmaja Jovana Jovanovića, ki živi v tem mestu. Srbi v Zagrebu so iz te slavnosti napravili veliko političko demonstracijo proti Hrvatim!

Hrvatski ban je hotel odpotovati v liški komitat, ali je odpovedal to potovanje, ker se je zbal tamošnjih Srbov. Ti so hoteli banovo prisotnost baje izkoristiti v to svrha, da bi ga prisilili, zakon o prosti rabi srbske zastave kot cerkvene predložiti deželnemu zboru. Banu pa se ne zdi ugoden čas, storiti kaj takega, kar bi zalilo do skrajnosti Hrvate, in ker pa tudi noče spreti se s srbskim klubom, zato je "obolel" in potovanje v Liko je odpovedano!

Bender-Abas je velevažna perzijska luka v provinci Kirman, in to luka izroče Perzi, kakor trde angleška poročila. Rusom. Kakor se vidi, prodira korak za korakom ruski upliv po Aziji; da Angleži ne vidijo radi vedno naraščajočega ruskega upliva, je kaj umevno! — Ministerstvo mornarice je nakazalo 11 milijonov rubljev za čistilna dela v morju in za gradnje dveh pomolov v pristanišču Port Artur.

Politisches aus Bosnien und Herzegowina. — V prilogi k 32. št. lista "Der Süden" smo dobili brošurico pod gornjim naslovom, katera je prevod po knjižici "Dvajset let kulturnega dela"; spisali so zadnji mladočeski poslanci dr. Dyk, Hajek in König, in sicer po lastni skušnji, ker so sami prepotovali te dežele, da so se na svoje oči prepričali, kako stojé reči v "Novi Avstriji". Češki časopis "Nar. Listy" ne soglašajo z vsebino knjižice, dočim so bosenski listi le ene misli, da knjižica navedenih 3 mladočeskkih poslancev slika Bosno in Hercegovino tako, kakor sta, in radi tega so jim izrekli zahvalo, ob jednem pa protestovali proti izvajanjem "Nar. L.", ki so popolnoma napačno sodili in se sodijo razmere v Bosni in Hercegovini. Zlasti mostarski "Osvit" je večkrat povdarjal, kake vrednosti da je knjižica mladočeskkih 3 poslancev in kako smeje so trditve "Nar. L." Tudi visokošolska mladež iz Bosne in Hercegovine se je deležila razpravljanja o tej knjižici ter se svečano izrekli za njo in proti "Nar. L." In prav je imela!

Da se je sedaj oskrbelo za nemški prevod te znamenite knjižice, je le hvale vredno, ker je namen prevoda, seznaniti ostali svet o dejanskih razmerah v Bosni in Hercegovini, ker se jih sodi le prerado površno in enostransko, kakor se sodi sploh dežele, v katerih prebivajo Slovani!

Poslano.

G. Likar torej zopet ne dá miru. Tekom let je spisal že nešteto izbruhov svoje plemenite duše, in to v raznih časopisih, ki so mu odprli predale, ker je prilika tako nanesla. — Zdaj bo pa morda vendar konec, ker je dobil zatočišče le še v — poslanicah.

Tudi "P. L." se ga je odkrival in mu dal malo prostora le še med oglašji. Tam pripoveduje, da je bil "pri naših odvetnikih, da bi mu sestavili tožbo radi "Sočinih" lažij, toda noben ne mara imeti z nevarnim steklinovičem opravila". — Vsakdo je sicer razumel, da hoče s tem udariti mene, ali po besedi je razumeti v resnici tako, da noben odvetnik ne mara

imeti opravila z nevarnim steklinovičem Gasparjem Likarjem, s tem "poštenim in narodnim trgovcem" v Gorici. Likar si je torej sam nadel povsem umesten predikat — nevaren steklinovič. Boljšega naslova bi mu nikdo ne mogel izmisliti nego si ga je sam. Kdorkoli je imel z njim kaj opravila, mu povsem pritrdi, da je naslov jako primeren. — Likar je bil pri dveh odvetnikih, namreč pri dr. Franku in dr. Nik. Tonkliju, a vseh je vendar pet. Da ta dva gospoda nočeta prevzemati tiskovnih pravnih proti "Soči", rad verujem; sploh bi se v Likarjevi zadevi noben odvetnik ne upal stopiti pred porotnike, tudi dr. Grazia-dio Luzzatto ne, do katerega se je mislil Likar obrniti, kajti propad je že naprej gotovo dejstvo. Da bi pa bila rekla odvetnika o meni kako žaljivo besedo, je izključeno. Ostane torej res "nevaren steklinovič" — Likar sam. Naj mu dobro tekne ta izborni predikat!

Večje poslanice ni priobčil, pravi, na nasvet "odličnih gospodov". Zares, "odlični gospodje" se kar poganjajo za Likarjem, da mu svetujejo proti meni! — Resnica je, da prvotne poslanice uredništvo — nisprejelo!

Likar pravi, da je hotel s poslanico mene prisiliti, da ga bom — tožil in mu dam priliko, dokazati, "koliko vé, česar jaz niti ne mislim, da tudi on vé". — Tako pisarenje je impertinenca Likarjevega kroja. Kaj neki takó strašnega more vedeti ta "nevarni steklinovič", česar ni še razklepetal po vseh možnih gostilnah tekom 8 let? Ali je mogoče, da bi bil Likar doslej zamočal, ako bi vedel le toliko nečastnega, kolikor je črnega za nohtom! In kaj neki more vedeti ta Gaspar, katerega se izogibljem že nad 8 let kakor kuge? Z njim sem občeval le poldrugo leto, dasi jako vzdržljivo, kajti takoj ob nastopu l. 1889. so mi svetovali merodajni moje: "Likarja se ogibajte, bo najbolje za Vas!" Zakaj jih nisem poslušal! In že nad 8 let se ga ogibljem, nisem nikdar več niti govoril z njim. Kaj neki takó groznega more vedeti on, česar bi ne vedeli drugi, s katerimi občeujem vsak dan? Ali se hoče Likar priporočiti s tako trditvijo policiji, da ga postavi za načelnika skrivnih volonov? Ako pa ima Likar že takó fin nos za skrivnosti, naj ga zaviha raje malo bliže okrog sebe, dobi lahko več posla za svojo metlo!!

Kar besediči o "Soči" in o meni — ni vredno besede.

Ker pa Likar že toliko besediči o "Sočinih", ozir. mojih lažeh proti njemu, naj dodam še nekaj besed v dokaz, kakó resni-coljuben je Gaspar sam.

V "popravku" je trdil, da sem ga jaz naprosil, naj spiše neko poslanico proti stari "Soči", za katero sem potem zahteval 10 gld. — Čujte resnico! —

V moji "Novi Soči" št. 5. l. 1889. je priobčil poslanico, v kateri je povedal, da je nesel uredniku stare "S." dr. Mahnič, obrambo proti napadu svoje časti v 47. številu, a da ga je Mahnič zavrnil, češ, da sprejme le stvaren popravek. Na to je izjavil, da tudi popravka ne pošlje, ker bi ga po svoje cenzovali tisti gospodje, katerim se je vredno zdelo tudi čast Likarjeve malenkosti sumničiti, — zato da priobči svojo obrambo v moji "Novi Soči". V 7. št. je res objavil jedno celo kolono dolgo poslanico, v kateri je pral svojo čast proti očitaniu Tonkli-Mahničeve "Soče" glede na Likarjeve manipulacije v "Sočinem" upravnistvu. Toda jaz še danes izjavljam, da stara "Soča" je bila še veliko premehka z njim in da ni — povedala vsega. Ako bi bila povedala še ono, kar pa jaz vem, tedaj bi bila z Likarjem druga siba zapela. In tisto, kar jaz vem, velja še danes, ker "poštenemu, vestnemu in narodnemu trgovcu" niti na um ne pride, kaj bi bila njegova dolžnost, ne da ga drugi na njo po sili spomnijo. — No, ta Gaspar Likar je imel drzno celo, poslati "Soči" popravek, v katerem trdi, da sem ga jaz naprosil, naj spiše ono poslanico — ter zahteval potem za njo 10 gld. — Dostavljam, kar sem že rekel, da Likar bi vrnil "Soči" le njen denar, ako bi plačal tudi slotake in ne le oni desetak — in da za nebroj oglasov tekom 20 mesecev ni plačal niti dvajsetine tega, kar bi moral vsakdo drugi plačati.

Iz vsega tega naj čitatelji sodijo, ali ni resničen pridevek "nevaren steklinovič", kateri si je Likar sam prisil v zadnjem "P. L." — Ako Likarja še kaj srbi, naj kar izvoli povedati — tudi vse tisto, kar se vé! Odgovor bo sledil po zasluženju! — Čitatelji pa naj ne zamerijo, kajti ta mož ne dá miru že 8 let; koderkoli hodi, opravlja, zmerja in psuje — enkrat moram z njim obračunati. A. G.

Dunajska borza

26. junija 1899.

Skupni državni dolg v notah	100 gld.	50 kr.
Skupni državni dolg v srebru	100	20
Avstrijska zlata renta	119	45
Avstrijska krona renta 4%	100	40
Ogerska zlata renta 4%	119	40
Ogerska krona renta 4%	96	90
Avstro-ogerske bančne delnice	918	—
Kreditue delnice	358	50
London vista	120	47 1/2
Nemški drž. bankovci za 100 mark	58	92 1/2
20 mark	11	78
20 frankov	9	35
Italijanske lire	44	57 1/2
C. kr. cekini	5	67

Wilhelmova tekočina za mazanje

"Bassorin"

c. kr. privilegovana 1871.

Cene: 1 vrček 1 gld., 6 vrčkov 5 gld., 12 vrčkov 9 gld. poštnine prosto na vsako pošto po vse Avstro-Ogerski.

Wilhelmov c. kr. priv. "Bassorin" je sredstvo, čegar pomoč je dokazana po znanstvenih preiskavah in praktičnih skušnjah in se proizvaja edino le v lekarni Franca Wilhelma v Neunkirchen.

Kot mazilo koristi s tem, da je pomirljivo, ohladi in vtiolaži bolečino pri boleznih na živcih, v žilah, udih in kosteh.

Zdravniki je vporabljajo v teh slučajih, posebno ako se te bolečine kažejo po velikih naporih na marširanju ali pri zastarelih boleznih; radi tega se je poslužujejo tudi hribolazci, gozdarji, vrtnarji, televadei in kolesarji z najboljšim uspehom.

Vabilo

k javnemu plesu

na praznik sv. Petra in Pavla dne 29. t. m.,

kateri bode v romantični visočini

v "Črniškem Tabru", zidanem l. 1413.

Nekdaj je bila stara utrdba grofov Attems; krasen je razgled po celi vipavski dolini.

K mnogobrojnemu obisku vabijo

Ravenski fantje.

Išče se

učenca za mirodilnico

(drogerijo).

Ponudbe se sprejemajo v mirodilnici v tržni ulici.

Proda se

trgovino in zalogo ur.

Za poizvedbe naj se obrne v magistratno ulico št. 8. II. nadstr.

Špedicijska poslovnica

Gašpar Hvalič v Gorici

30 51-10 v ulici Morelli 12

se toplo priporoča Slovincem v

Gorici in z dežele.

Ima zaprt voz za prevažanje pohištva.

Gg. stavbenikom

priporočata po zmernih cenah železniške šine, nositelje (traverse), cevi za stranišča z vso pripravo, najboljši, vedno sveži Portland-in Roman-Cement, ter vsakovrstne okove.

Veleštovanjem udana

Konjedic & Zajec,

pred naškojfo št. 5.

Učenca

za železnarsko stroko sprejme trgovina Konjedic & Zajec v Gorici.

E. Riessner, v Nunski ulici 3.

Leta 1881. v Gorici ustanovljena tvrdka

(nasproti nunski cerkvi)

priporoča preč. duhovščini in slavnemu občinstvu svojo lastno izdelovalnico umetnih cvetlic za vsakovrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mrtvaške potrebe, voščeno sveče itd. vse po zmerni ceni. — Naročila za deželo izvršuje ločno in solidno. Priporoča slav. občinstvu tudi svojo (S. cl.) tiskarno žrk na perilo. (P. cl.)

Karol Draščik,

pekovski mojster in sladčičar v Gorici na Kornu št. 3.

Priporoča vsakovrstno pecivo, kolače za birnanice, torte i. t. d.

Priporoča se slavnemu občinstvu za mnogobrojna naročila ter obljublja solidno postrežbo po jako zmernih cenah.

ODLIKOVAN

fotografski atelier

Anton Jerkič

na Travniku št. 11 v Gorici,

podružnica

na Acquedotto št. 25 v Trstu,

priporoča se

slavnemu občinstvu v mestu

in na deželi v blagohotno podporo.

Trgovina z jedilnim blagom

G. F. Resberg v Gorici,

v Kapucinski ulici št. 11

ter podružnici na Kornu št. 2

priporoča to-le blago:

Sladkor — kavo — riž — mast — paper — sveče — olje — škrob — ječmen — kavino primeso — moko — gris — drobne in debele otrobe — turšico — žab — sol — moko za pitanje — kis — žveplo — cement — bakreni vitriol itd. 3 20-8

Zaloga pristnega dalmatinskega žganja na debelo

ter pristnega črnega in belega vina.

Anton Pečenko

Vrtna ulica 8 — GORICA — Via Giardino 8

41 52-9

priporoča

pristna bela

in črna vina

iz vipavskih,

furijskih,

briskih, dal

matinskih in

isterskih

vinogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-ogerske monarhije v sodih od 56 litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi uzorce.

Cene zmerné. Postrežba poštena.

Dobroznana gostilna

ANTONA VODOPIVCA

pri

"Petelinu"

v

Trstu

v

ulici Ghega

št. 7.

je v bližini juž-

nega kolodvra

jedina narodna

gostilna

s prenočišči,

katera toči pristna bela in črna

vina iz Vipavske doline.

Kuhinja domača z okusno pripravljenimi jedmi.

Vse stroje za poljedelstvo. Vnovič znižane cene!

Trijeri (čistilni stroji za žito) v natančni izvršitvi. Sušilnice za sadje in zelenjavo. Škropilnice proti peronospori, poboljšani sestav Vermorelov.

Mlatilnice, mlinci za žito,

stiskalnice (preše) za vino in

sadje različnih sestav. (Te stiska-

lice imajo skoro ono tlačilno moč

kakor hidravlične vodovodne preše).

Slamozernice jako lahko

za goniti in po zelo zmernih

cenah. Stiskalnice, za seno in

slamo, ter vse potrebne, vsakovrstne

poljedelske stroje prodaja v najboljši

izvršitvi

Ig. Heller na Dunaju

II/2, Praterstrasse 49.

Pred ponarejanjem se je posebno treba varovati! — Zastopniki se iščejo.

